

Čís. 1820.

Objem plnění není v exekučním titulu vyjádřen určitě, má-li se placení vymáhané pohledávky státi dle přípustnosti a zásad konkursního řádu.

(Rozh. ze dne 6. září 1922, R I 1021/22.)

Soud první stolice povolil proti konkursní podstatě exekuci ku vydobytí útrat 3266 K 10 h zabavením pohledávek. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Napadené usnesení jest v přímém rozporu s rozsudkem, jenž za exekuční titul zde sloužiti má, neboť právoplatným způsobem rozhodnuto bylo, že útraty sporu na 3266 K 10 h snižené, povinna jest žalovaná konkursní podstata zaplatiti žalobci dle přípustnosti a zásad konkursního řádu a předpisu § 124 konk. ř. (usnesení vrchního zemského soudu ze dne 13. května 1922). Stanoveny-li při pariční lhůtě, dle § 409 c. ř. s. poskytnuté, ještě modifikace, musí jich dbáti i soud, exekuci povolující, a, poněvadž stanoveno bylo, že placení útrat sporu (pro něž exekuce se vede), státi se má dle předpisu § 124 konk. řádu, jest povolení exekuce v tomto případě nepřípustné, ježto v § 124 odstavec třetí konk. ř. vyznačeno, jaké prostředky proti správci podstaty, odepírajícímu placení útrat podstaty neb aspoň placení protahujícímu, věřitelům přísluší, o možnosti vedení exekuce není tu řeči. Stalo se tedy povolení exekuce na mylném podkladě rozsudku prvního soudu, jenž však následkem opravných prostředků byl právoplatně změněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 13. května 1922 byla žalovaná konkursní podstata uznána povinnou, by zaplatila žalobci, nynějšímu vymáhajícímu věřiteli, útraty sporu 3266 K 10 h dle přípustnosti a dle zásad konkursního řádu a předpisu § 124 konk. ř. Z obsahu tohoto exekučního titulu, jenž jedině pro povolení exekuce jest rozhodným, jasně plyne, že v něm nejen nebyla ustanovena určitá lhůta k plnění (§ 7 odstavec druhý ex. ř.), nýbrž že rozsah uspokojení pohledávky této byl učiněn závislým na zjištění, zda v konkursním jmění jest dostatečná náhrada pro tuto pohledávku. Tak dlužno rozuměti výhradě v exekučním titulu »dle přípustnosti a dle zásad konkursního řádu«. Bylo-li tedy v exekučním titulu vysloveno, že placení vymáhané pohledávky má se státi jen dle přípustnosti a dle zásad, obsažených v konkursním řádu, není objem plnění v něm určitě vyjádřen a nelze proto dle něho exekuci povolit (§ 7 ex. ř.).

Čís. 1821.

Umlouvou, že platiti jest na adresu věřitele, není ještě ujednáno splniště. Není-li jinak umlouveno neb okolnostmi případu odůvodněno, dlužno výživné na děti platiti v měně místa, kde jsou vyživovány.

(Rozh. ze dne 6. září 1922, Rv I 358/22.)